

utána elcsépett romantikus sorozatokat daráltam le, végül erotikus regények olvasásával töltöttem ki a szívemben tántorgó lyukat.

Utóbbi – és a hónapon túlnyúló cölibátus – megtette a hatását. Az elmúlt időszakban arcpirítóan sokszor nyúltam régi barátomhoz, a vibrátorhoz, ahhoz az áldott szerkezethez, amit még tinikoromban kaptam poénból a legjobb barátnőmtől.

Csakhogy *Vili, a Vibri*, tegnap este csúfosan cserbenhagyott: épp a nagy finálé előtt dobta be a törölközőt. Pulzáló berregése halk zümmögéssé gyengült,

majd úgy halt el, mint egy rokkantnyugdíjas méhecskéé. Se elemcserével, se frusztrált ütlegetéssel, se káromkodással, se fohászkodással nem tudtam bele életet lehelni.

A fél éjszakát az internet bújásával töltöttem, hogy megtaláljam ugyanazt a jól bevált modellt, de rá kellett jöjjenek, hogy már sehol nem gyártják. Sőt, hasonlót sem.

Márpedig nekem nem kell mindenféle újgenerációs csicsapicsa-bizbasz', hűséges típus vagyok, vissza akarom kapni öreg barátomat. A-ka-rooom!

Ma reggel aztán addig hergeltem a tükörképem, míg rá nem szántam magam, hogy felhívjam a legközelebbi erotikus bolt infóvonalát.

Huszonhat éves, felnőtt nő vagy, az ég szerelmére! – győzködtem a kialvatlan, kielégületlen, kiábrándult lányt a tükörben. – Nem ciki felhívni egy idegent, és megkérni, hogy javítsa meg a kabalakukidat!

Természetesen nagyon ciki volt, de megérte, mert a dildószaki jó esélyt látott rá, hogy csak valami egyszerűen orvo-

solható érintkezési hibáról van szó, és felajánlotta, hogy vet egy pillantást Vilire, ha befáradok vele az üzletbe.

Hát létezik jobb szombat délelőtti program, mint egy döglött vibrátorral a hátizsákban szervizbe trappolni?

Épp a zebránál álltam, és vártam, hogy zöldre váltson a lámpa, mikor megcsörrent a mobilom. A hívóképen a nővérem vigyorgott, és valami bosszorkányos balsejtelem azt súgta, bármit is akar, az fel fogja rúgni az egész napomat.

Nos, lottóznom kéne!

– Hannibaba, vészhelyzet van vörös kód! – hadarta felspannoltan, és hallottam, ahogy a háttérben kapkodva pakolászik. – Behívtak egy sürgősségi császárra, de mára ígértem Izának, hogy elviszem az állatkertbe.

Hát, igen. Az én szülész-nőgyógyász tesómmal bármikor megtörténhet, hogy soron kívüli esethez riasztják, és mivel egyedül neveli Izabellát, általában én ugrom be gyerek-felvigyázni.

Amit amúgy nagyon szívesen teszek, ismétlem, *klassz nagy-néni* vagyok, imádom azt a csitrit, csak hát épp ma, épp most,

épp ebben a mentális és fizikális állapotban...

– Basszus, Dóri, pont úton vagyok, lenne egy kis elintéznivalóm. Ööö, két óra múlva?

Az unokahúgom keserves sírása volt a válasz.

– Ha olyan későn indulunk – szipogta –, akkor nem lesz időnk minden állatot megnézni!

– Kérlek, Hanna! – sóhajtotta a nővérem, aki a kopogásból és kulcscsörgésből ítélve már cipőben, indulásra készen toporgott. – Tudod, hogy ezt ígértem neki fájdalomdíjként!

Igen, tudom. Tegnap rakták fel Izus rögzített fogszabály-

zóját, és az anyja mostanáig az újszülött bébizsiráfok látogatásának ígéretével tartotta benne a lelket.

Nekem is volt fogszabályzóm, túl jól emlékszem rá, milyen érzés a szorosra húzott drót általi, feszítő fogfájás, és milyen kényelmetlen az idegen test, ami mintha az egész szájüreget elfoglalná magának.

És amúgy is, az a gyenge szívem már abban a pillanatban megszakadt, ahogy az első ptyergő taktus kibuggyant Izából.

Egy utolsó, önsajnáló lélegzetet vettem, mielőtt azt mondtam:

– Azonnal indulok.

Huszonöt perccel és egy villamosúttal később, én, a klassz nagynéni szar passzban, a nyugós, tizenkét éves szemem fényét terelgetve, táskámban egy tizenöt centis, életmentő műtetre váró lila péniszt rejtegetve tanulmányoztam a gibbonok viselkedését.

– Nézd, milyen ügyesen lendülnek fáról fára! – lelkesedett Iza a ketrechrácsba kapaszkodva.

Én a bejáratnál kapott prospektussal legyezgettem magam.

– Igen, elég mozgékony jószágok, pedig ilyen hőségben nem

lehet könnyű abban a tömött szőrzetben.

Jómagam még ujjatlan felsőben és rövidnadrágban is majd' elolvadtam. A fullasztó, párás meleg levegő nyári záporral fenyegetett, a verejtékcseppek versenyt csorogtak egymással a gerincem mentén.

Izust a klíma sem érdekelte, olyan jól szórakozott.

– Gyere, nézzük meg azt a fura tollas micsodát is! – húzott maga után egy másik kifutó felé.

Állatról állatra jártunk, és az unokahúgom önfeledt kacagása balzsamként hűtötte elrongyolódott idegeimet. Orrom-

ban a bivalyok enyhe trágyszagával egészen sikerült meggyőzőnöm magam, hogy békésre fordult a mai szürreálisan induló, kaotikusan folytatódó napom.

Aztán dörögni és villámlani kezdett.

– O-óóó... – foglalta össze Iza, és mire elkerekedett ajka alapállásba lazult, jégeső zúdult le a sűrű fellegből.

Az előttünk ténfergő óvodás csoporttal együtt rohantunk a legközelebbi fedett hely felé. Két perc sem telt el, és mindannyian benyomultunk a hüllőházba, de ennyi idő is elég volt hozzá, hogy bőrig ázzunk.

– Jól vagy? – tapogattam ijedten Izabellát.

– Koppant pár jég a fejemen, de semmi vész! Úgyis meg akartam nézni a kaméleont.

– Csak nyugodtan – intettem körbe. – Itt maradunk, amíg ez az ítéletidő el nem vonul.

A körülöttünk nyüzsgő apróságok nem viselték túl jól a hirtelen támadt vihart. A legtöbben megugrottak a menydörgés csattanására, néhányuknak máris sírásra állt a szája. Az óvónénik lelkiismeretesen csitíttázták őket, de szemmel láthatólag teljesen elszabadult a káosz.

A tömegeből egy magas férfi vált ki. Még hatalmasabbnak tűnt, miután valamiféle emelvényre lépett. Barátságosan üdvözölte a szedett-vedett, viharkárosult társaságot. Dallamos baritonját fejmikrofon erősítette fel, világosbarna egyenruhája állatgondozó mivoltáról árulkodott.

A leggyönyörűbb férfi volt, akit valaha láttam! Alig lehetett idősebb, mint én, maximum harmincnek tippeltem. Oldalt rövidre nyírt, középen hosszabban hagyott haja kiemelte arcának éles csontszerkezetét, szép ívű szájának szegletében csibészes mosoly bujkált.